

Saarepiigast ettevõtjaks

Ühel kaunil üksildasel saarel, kus elas imearmas tüdruk oma perega. Nad elasid väikeses hütis, kus polnud elektrit ega vett. Väike tüdruk, nimega Ella, elas koos oma ema, vanaema ja koerakesega. Koer oli tema parim sõber, nad tegid kõike koos, isegi magasid ühel väikesel madratsil kahekesi.

Kuna nad elasid üksikul saarel, lähim asustatud linn asus viie päeva kaugusel, seega pidid nad omale ise toidu kasvatama. Perekind oli kokkuhoidlik ja töökas. Iga päev tegid nad rõõmsalt oma toimetusi, kasvasid lambaid, sigu, lehmi ja kanu ning harisid väikest maalappi. Aja möödudes oli Ellast sirgunud teismeline ning iga päev mõtles ta, kuidas oleks sõbrustada mõne oma ealise lapsega.

Ellal oli metsas oma lemmikkoht, kus ta käis oma koeraga unistamas ja mõtteid kogumas. Ühel vihmasel hommikul istus Ella allika ääres suurel kivil ning märkas enda ees kuldsete täppidega poni. Ella ehmatas, pigistas silmad kõvasti kinni ja kui ta uuesti lahti tegi, oli poni ikka veel seal ja ta ei näinudki und. Ella ja Ponisära hakkasid omavahel rääkima ja nii nad kohtusid iga päev. Nii sai ponist ja Ellast head sõbrad. Ella oli sama töökas nagu ta ema ja vanaema. Tema kohustus oli teha perele süüa ja kui Ella rääkis ponile, mis on tema töö, kuulas poni teda suure huviga.

Saarepiiga, Ella, mõtles iga päev köögiviljadest uusi retsepte välja. Ta tegi igasugu salateid, smuutisid ning pirukaid. Uusi roogasid andis ta proovida Ponisärale ja ta sõi neid isuga. Ponisära soovitas Ellale, et ta võiks avada oma restorani. Iga päev sellele mõeldes, hakkas Ellale see mõte meeldima. Ta juba unistas oma väiksest linna kohvikust või restoranist. Aga siis, sai ta aru, et see pole võimalik, sest ta ei saaks jätta oma ema, vanaema ega koera üksikule saarele. Ta ei julgenud isegi oma unistusest kellelegi rääkida, aga õnneks olid Ellal Ponisära ja koer, kes teda kuulasid ja soovitasid tal ikkagi oma unistuste poole pöörduda.

Ella oli kuldsete kätega tüdruk. Ta oskas peale söögi tegemise ka lambavillast tehtud lõngast kududa ja heegeldada imeilusaid peapaelu, rätikuid, laudlinu, kleite, seelikuid ja veste. Kui ta oma töid Ponisärale näitas, siis lisas poni rõivastele sekka kuldset võluniiti. Seejärel hakkasid tema heegeldatud ja kootud rõivad eriliselt särada. Ema ja vanaema olid Ella töödest vaimustuses ning nad said aru, et peavad toetama oma lapse unistust, avada linnas oma kohvik ja riidepood.

Ella ei tahtnud enam sellest midagi kuulda, sest ta teadis, et ei saa pere hüljata, see lihtsalt ei olnud võimalik. Ella rääkis oma murest ponile, poni seepeale avaldas ühe saladuse, et ta oskab lennata. Ema ja vanaema teadsid, et linna on tulemas kahe päeva pärast laat ja nad nõudsid, et Ella peab sinna minema. Ella mõtles ja leppis emaga kokku, et käib ainult selle ühe korra ja kõik. Paar päeva asju ette valmistades ja pakkides möödus kiiresti.

Mõeldud, tehtud. Ella, koer ja poni läksidki linna laadale asju müüma. Kuna Ponisära sõitis nii kiirest jõudsid nad viie päeva asemel hoopis viie tunniga kohale. Ella tehtud kaup läks nagu ``soe sai.`` Ta tuli laadalt väga rõõmsalt tagasi ning näitas perele oma esimest teenitud raha. Vaimustus oli nii suur, et Ella otsustas ka järgmistele laatadele müüma minna. Tänu Ponisärale kulges tee linna ja tagasi lausa välgukiirusel. Ella äri lausa õitses, kuni ühel päeval tulid tema juurde kaks tuntud meest, kes tahtsid teda enda ärisse tööle. Nendest üks mees rääkis Ellale, mis teda tema äris ees ootaks- riided, õmblusmasinad, kangad ja kõike muud mida õmbleja vajaks. Nüüd hakkas rääkima teine mees, kes ütles: ``Kui sa minu juurde tööle tuleksid, saaksid küpsetada kõike, mida soovid ja koostada enda menüü.``

Tüdruk tahtis sellest esimesel võimalusel emale rääkida, et nõu küsida ja pikemalt arutada, panna paberile kirja plussid ja miinused. Ema toetus ja soovitus oli Ella jaoks väga oluline. Ella kutsus Ponisära endale järgi, aga ta märkas kohe, et poni on kuidagi tuhmim ja küsis siis: ``Mis sinuga lahti on?`` Ponisära vastas: ``Alati kui minu poolt töö tehtud on, siis hakkab ma tuhmuma. See tähendab seda, et lahkun siit, teades, et sind ootab ees suurepärane tulevik.``

Kodus emaga pika arutelu käigus jõuti otsusele, et Ella peab üksiku saare elu vahetama linnaelu vastu ning proovima kätt moemaailmas. Ema ütles Ellale: ``Töö kiidab tegijat!``

Nii siis saigi Ellast moekunstnik ja mahetoidu kohviku kokk. Kuigi ema ja vanaema jäid maale, ei kurvastanud see Ellat sugugi, sest tal oli nüüd võimalus osta emale ja endale telefon, et omavahel iga päev suhelda.

Ajapikku Ponisära muudkui tuhmus ja kaugenes Ellast kuni teda enam polnud. Ponisära jäi Ella südamesse ikkagi alles. Ella oli kõigile tänulik, kes teda sellel teekonnal aitasid.

Mirell Küngas

4.a klass

Toila Gümnaasium

Anneli Koppel